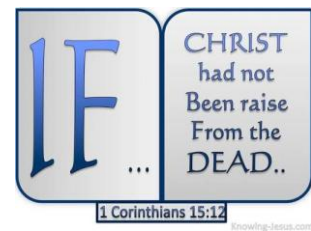
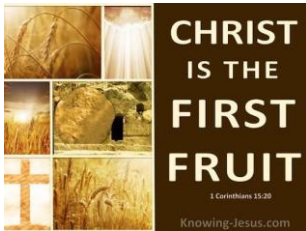

บทเทศน์และข้อคิด วันศุกร์ที่ 18 กันยายน 2026

บทอ่านที่หนึ่ง 1 โครินธ์ 15:12-20 พระวรสาร ลูคา 8:1-3

(ก่อนที่จะเขียนบทเทศน์และข้อคิด อยากจะบอกผู้อ่านเพียงว่า พ่อจะแยกอธิบายบทอ่านที่หนึ่งและพระวรสาร เป็นสองช่วง ซึ่งผู้อ่านและผู้รำพึงไตร่ตรองสามารถมีตัวเลือกได้ว่าบทอ่านใด หรือข้อความใดที่เหมาะสมกับชีวิตของตนเอง)

สาระสำคัญจาก 1 โครินธ์ 15:12-20

บทอ่านตอนนี้เป็นหนึ่งในข้อความที่หนักแน่นที่สุดของนักบุญเปาโล เพราะท่านไม่ได้กล่าวเพียงว่า “การกลับคืนพระชนมชีพเป็นคำสอนข้อหนึ่งของคริสตชน” แต่ประกาศว่า ถ้าพระเยซูคริสต์เจ้าไม่ทรงกลับคืนพระชนมชีพ ศาสนาคริสต์ทั้งหมดก็พังทลาย แต่เพราะพระองค์ทรงกลับคืนพระชนมชีพ ความตายจึงไม่ใช่คำสุดท้ายของมนุษย์ ชาวโครินธ์บางคนยอมรับว่าจิตวิญญาณอาจดำรงอยู่ต่อไป แต่รับไม่ได้ว่า “ร่างกาย” จะกลับคืนชีพ เพราะวัฒนธรรมกรีกบางสายมองว่าร่างกายเป็นเหมือนคุกของวิญญาณ เปาโลจึงชี้ให้เห็นว่า หากปฏิเสธการกลับคืนชีพของมนุษย์ ก็เท่ากับปฏิเสธการกลับคืนพระชนมชีพของพระเยซูเจ้าด้วย

เปาโลเรียงผลตามมาอย่างเฉียบคมว่า ถ้าพระคริสต์เจ้าไม่ทรงกลับคืนพระชนมชีพ

1. การเทศน์ของเราก็ไร้ความหมาย
2. ความเชื่อของเราก็ว่างเปล่า
3. บรรดาอัครสาวกก็เป็นพยานเท็จ
4. เรายังคงอยู่ใต้อำนาจบาป
5. ผู้ที่ล่วงลับไปแล้วก็พินาศ
6. และคริสตชนก็เป็นคนที่น่าสงสารที่สุด

แต่ประโยคที่สำคัญมากคือ “ความจริง พระเยซูคริสต์เจ้าทรงกลับคืนพระชนมชีพ จากบรรดาผู้ตาย ทรงเป็นผลแรกของบรรดาผู้ล่วงลับไปแล้ว”

คำว่า “ผลแรก” หมายความว่า พระเยซูเจ้าไม่ได้กลับคืนพระชนมชีพเพียงพระองค์เดียว แต่การกลับคืนพระชนมชีพของพระองค์คือการเริ่มต้นของสิ่งที่จะเกิดกับเราทุกคน พระองค์มิใช่เพียงผู้รอดจากความตาย แต่ทรงเป็นผู้เปิดประตูให้เราผ่านความ

ตายไปสู่ชีวิตนิรันดร์ด้วย คำสอนพระศาสนจักรจึงยืนยันว่า การกลับคืนพระชนมชีพของพระเยซูคริสตเจ้าเป็นทั้งหลักฐานและบ่อเกิดแห่งการกลับคืนชีพของเรา (คำสอนพระศาสนจักรคาทอลิก ข้อ 638-658)

สาระในบทเทศน์: **“ความจริงนั่นคือ พระเยซูคริสตเจ้าทรงกลับคืนพระชนมชีพ”**

มีเรื่องเล่าว่า ชายคนหนึ่งไปเยี่ยมสุสานกับจอห์นนี่ลูกชายตัวเล็ก ลูกมองหลุมศพแล้วถามพ่อว่า “พ่อครับ คนที่ตายแล้วจะออกมาจากที่นี่ได้จริงหรือ?” พ่อคิดอยู่นาน เพราะไม่รู้ว่าจะอธิบายเรื่องการกลับคืนชีพอย่างไร จึงตอบว่า “ถ้าพระเจ้าทรงเรียก เขาก็จะออกมา” จอห์นนี่จึงกระซิบว่า “ถ้าอย่างนั้น พ่อครับ...เรารีบกลับกันเถอะ ผมกลัวพระเจ้าจะเรียกตอนนี้!” เรื่องนี้อาจทำให้เรายิ้ม ๆ แต่เบื้องหลังยังมีคำถามสำคัญกว่าคือ **เราคริสตชนเชื่อเรื่องการกลับคืนชีพจริงเพียงใด?** เราอาจท่องในบทข้าพเจ้าเชื่อว่า “ข้าพเจ้าเชื่อการกลับคืนชีพของร่างกายและชีวิตนิรันดร์” แต่เมื่อเผชิญความตายจริง ๆ เรากลับดำเนินชีวิตราวกับทุกอย่างจบลงที่หลุมศพ

นักบุญเปาโลจึงกล่าวอย่างตรงไปตรงมาว่า “ถ้าพระเยซูคริสตเจ้ามิได้ทรงกลับคืนพระชนมชีพ ความเชื่อของท่านก็ไร้ความหมาย” เปาโลไม่ได้พูดว่า ถ้าพระเยซูคริสตเจ้าไม่กลับคืนชีพ ศาสนาคริสต์จะ “ขาดบางสิ่งไป” แต่หมายความว่า ศาสนาคริสต์จะไม่เหลืออะไรเลย หากไม่มีการกลับคืนพระชนมชีพ พระเยซูเจ้าก็เป็นเพียงครูสอนศีลธรรมที่ดีคนหนึ่ง, ไม้กางเขนก็เป็นเพียงความพ่ายแพ้ของคนบริสุทธิ์, ศีลมหาสนิทก็เป็นเพียงการรำลึกถึงผู้ตาย, พระวรสารก็เป็นเพียงหนังสือคำสอนโบราณ, วัดก็เป็นเพียงอาคารทางวัฒนธรรม, และงานศพคริสตชนก็เป็นเพียงการกล่าวคำอำลาครั้งสุดท้าย แต่เพราะพระเยซูคริสตเจ้าทรงกลับคืนพระชนมชีพ ทุกอย่างจึงเปลี่ยนไป ไม้กางเขนไม่ใช่เครื่องหมายของความพ่ายแพ้ แต่เป็นประตูแห่งชัยชนะ, หลุมศพไม่ใช่ห้องที่ปิดตาย แต่เป็นทางผ่าน, ศีลมหาสนิทไม่ใช่การระลึกถึงวีรบุรุษในอดีต แต่เป็นการพบกับองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงพระชนม์, และเมื่อเราฝังผู้เป็นที่รัก เราไม่ได้พูดว่า “ลาก่อนตลอดกาล” แต่พูดว่า “แล้วเราจะพบกันอีกในพระเยซูคริสตเจ้า”

ความหวังของคริสตชนไม่ใชการปลอมใจตนเอง

โลกปัจจุบันมีเหตุผลมากมายที่ทำให้มนุษย์สิ้นหวัง สงครามยังคงดำเนินอยู่ ผู้คนจำนวนมหาศาลต้องพลัดพรากจากบ้าน ในประเทศซูดาน สงครามได้ทำให้ผู้คนกว่า 14 ล้านคนต้องพลัดถิ่น กลายเป็นหนึ่งในวิกฤตมนุษยธรรมที่ร้ายแรงที่สุดในโลก (Reuters, 16 กันยายน 2026) เมื่อเราเห็นภาพเด็กหิวโหย ครอบครัวหนีสงคราม ผู้ป่วยที่ไม่มียา รักษา หรือคนบริสุทธิ์ถูกฆ่า หลายคนอาจถามว่า “ความตายกำลังชนะมิใช่หรือ?” “ความชั่วกำลังมีอำนาจเหนือความดีมิใช่หรือ?” “แล้วพระเจ้าอยู่ที่ไหน?”

คำตอบของนักบุญเปาโลไม่ใช่ “อย่าคิดมาก ทุกอย่างจะดีเอง” เพราะนั่นเป็นเพียงการมองโลกในแง่ดี แต่ความหวังของคริสตชนตั้งอยู่บนเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างแท้จริงว่า พระเยซูคริสต์เจ้าทรงถูกฆ่า ทรงถูกฝัง แต่หลุมศพไม่สามารถกักพระองค์ไว้ได้ ความหวังของเราไม่ได้หมายความว่าไม่มีวันศุกร์ศักดิ์สิทธิ์ แต่หมายความว่า วันศุกร์ศักดิ์สิทธิ์จะไม่มีวันเป็นวันสุดท้าย เพราะหลังวันศุกร์ย่อมมีเช้าวันอาทิตย์เสมอ

อยากเล่าสู่กันฟัง: ทำไมในสุสานคริสตชนจึงมีรูป “สมอเรือ”

หากเราเข้าไปในสุสานใต้ดินของคริสตชนยุคแรกที่กรุงโรม เราจะพบสิ่งน่าประหลาดใจบนหลุมศพจำนวนมากไม่ได้มีแต่รูปกะโหลกหรือภาพแห่งความโศกเศร้า แต่มีรูปปลา นกพิราบ ต้นปาล์ม นกฟีนิกซ์ และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง **รูปสมอเรือ**

คณะกรรมการโบรานคดีศักดิ์สิทธิ์ของสันตะสำนัก วาติกัน อธิบายว่า ปลาเป็นสัญลักษณ์ของพระเยซูคริสต์เจ้า นกพิราบหมายถึงสันติสุขแห่งสวรรค์ ส่วนสมอเรือหมายถึงความมั่นคงในความเชื่อ สัญลักษณ์ส่วนใหญ่ในสุสานเหล่านั้นชี้ไปยังความรอดนิรันดร์

นี่คือข้อคิดที่ดีและงดงามมาก คนภายนอกอาจคิดว่า “ในสุสานต้องมีแต่เครื่องหมายแห่งความตาย” แต่คริสตชนยุคแรกกลับวาด **สมอเรือ** เพราะพวกเขาไม่ได้มองสุสานว่าเป็นท่าเรือสุดท้าย แต่เป็นเพียงที่จอดเรือชั่วคราว ก่อนออกเดินทางไปพบพระเยซูเจ้า พวกเขาไม่ได้ถามว่า “เราจะหลีกเลี่ยงความตายได้อย่างไร?” แต่ถามว่า “เราจะยึดสมอแห่งความหวังไว้กับพระเยซูเจ้าได้อย่างไร?”

พระศาสนจักรต้องเป็นพยานถึงพระเยซูเจ้าผู้ทรงกลับคืนพระชนมชีพ

อันตรายของพระศาสนจักรวันนี้ มิใช่เพียงการมีคนน้อยลงหรือขาดงบประมาณ แต่อันตรายที่ใหญ่กว่าคือ เราอาจดำเนินชีวิตราวกับว่าพระเยซูเจ้ายังทรงอยู่ในหลุมศพ

พระศาสนจักรที่ล้มการกลับคืนพระชนมชีพจะกลายเป็นเพียงองค์กรสังคมสงเคราะห์
พระสงฆ์-นักบวชจะกลายเป็นเพียงผู้จัดกิจกรรม

ฆราวาสจะกลายเป็นเพียงสมาชิกองค์กร

และการประกาศพระวรสารจะกลายเป็นเพียงการรักษาประเพณีเดิม

แน่นอน พระศาสนจักรต้องช่วยคนยากจน ต้องปกป้องผู้ถูกกดขี่ ต้องสร้างสันติภาพ
และต้องดูแลผู้เดือดร้อน แต่เราทำสิ่งเหล่านี้ไม่ใช่เพียงเพราะเราเป็นคนมีน้ำใจ เราทำ
เพราะเราเชื่อว่า ชีวิตทุกชีวิตมีอนาคตในพระเจ้า และไม่มีมนุษย์คนใดควรถูกทิ้งไว้

ในหลุมศพแห่งความยากจน ความโดดเดี่ยว หรือความสิ้นหวัง

ผู้ที่เชื่อในการกลับคืนชีพจึงต้องช่วย “ซุบชีวิต” ผู้อื่นตั้งแต่นั้น

เมื่อเราให้อภัย เรากำลังนำความสัมพันธ์ออกจากหลุมศพ

เมื่อเราเยี่ยมผู้ป่วย เรากำลังนำความโดดเดี่ยวออกจากหลุมศพ

เมื่อเราปกป้องศักดิ์ศรีของคนยากจน เรากำลังนำผู้ถูกทอดทิ้งออกจากหลุมศพ

เมื่อเราพูดความจริงท่ามกลางการโกหก เรากำลังประกาศว่า ความชั่วไม่มีวันเป็นผู้ชนะ
สุดท้าย

“ผลแรก” หมายความว่าเราจะตามพระองค์ไป

นักบุญเปาโลไม่ได้กล่าวเพียงว่า “พระเยซูเจ้าทรงกลับคืนพระชนมชีพแล้ว” แต่กล่าวว่า
พระองค์ทรงเป็น “ผลแรกของบรรดาผู้ล่วงลับ”

เมื่อชาวนาเห็นผลแรก เขาว่าการเก็บเกี่ยวทั้งหมดกำลังจะมาถึง
ผลแรกไม่ใช่ผลสุดท้าย แต่เป็นคำสัญญาว่า ยังมีผลอื่นตามมาอีก

พระเยซูเจ้าทรงเป็นผลแรก และเราคือผลที่จะตามมา

ดังนั้น ผู้ที่ป่วยหนักไม่ใช่ชีวิตที่กำลังสูญเปล่า

ผู้สูงอายุไม่ใช่บุคคลที่หมดคุณค่า

ผู้จากไปไม่ได้สูญหาย ร่างกายของเราไม่ใช่สิ่งที่จะถูกโยนทิ้ง

และความดีที่เราทำด้วยความรักจะไม่มีวันสูญเปล่า

วันนี้นักบุญเปาโลไม่ได้ถามเพียงว่า “ท่านเชื่อหรือไม่ว่าพระเยซูเจ้าทรงกลับคืนพระชนมชีพ?” แต่กำลังถามว่า “ชีวิตของท่านแสดงให้เห็นหรือไม่ว่า พระเยซูเจ้ายังทรงพระชนม์อยู่?” ถ้าเราเชื่อจริง เราจะไม่นยอมให้ความล้มเหลวเป็นคำสุดท้าย, เราจะไม่นยอม

ให้บาปกำหนดอนาคตของเรา, เราจะไม่ยอมให้ความเกลียดชังฝังความสัมพันธ์ของเรา และเราจะไม่ยอมให้ผู้กำลังทุกขัทรมานต้องอยู่ตามลำพัง เพราะข้อความสุดท้ายของบทอ่านวันนี้ไม่ใช่คำว่า “หลุมศพ”, ไม่ใช่คำว่า “พินาศ”, ไม่ใช่คำว่า “น่าสงสาร”, แต่คือคำว่า “ความจริง พระเยซูคริสต์เจ้าทรงกลับคืนพระชนมชีพแล้ว” นี่คือการเชื่อของเรา, นี่คือการหวังของเรา, และนี่คือข่าวดีที่ดีที่สุดที่โลกซึ่งกำลังบาดเจ็บต้องการได้ยิน ความตายส่งเสียงดังได้ แต่ไม่มีสิทธิ์กล่าวคำสุดท้าย เพราะคำสุดท้ายเป็นของพระเยซูคริสต์เจ้าผู้ทรงกลับคืนพระชนมชีพ และคำสุดท้ายนั้นคือ—ชีวิต

รำพึงไตร่ตรองสาระสำคัญ ลูกา 8:1-3

พระวรสารตอนนี้สั้นมาก แต่เผยให้เห็นภาพสำคัญของพันธกิจพระเยซูเจ้า

1. พระเยซูเจ้าทรงออกไปหาประชาชน

พระองค์เสด็จตามเมืองและหมู่บ้าน ไม่ได้รอให้ประชาชนมาหาที่ศาลาธรรม พระศาสนจักรจึงต้องเป็นพระศาสนจักรที่ “ออกไป” พบผู้คนในชีวิตจริง

2. การประกาศข่าวดีเป็นพันธกิจของชุมชน

อัครสาวกสิบสองคนเดินทางไปกับพระองค์ แต่ยังมีสตรีอีกหลายคนด้วย พันธกิจของพระเจ้าไม่ใช่งานของพระสังฆราช พระสงฆ์ นักบวชหรือบุคคลเด่นเพียงไม่กี่คน แต่เป็นงานของประชากรพระเจ้าทุกคน

3. สตรีเป็นศิษย์และผู้ร่วมพันธกิจอย่างแท้จริง

มารีย์ชาวมักดาลา โยอันนา สุสanna และสตรีอื่น ๆ มิได้เป็นเพียงผู้ติดตามเงียบ ๆ แต่ใช้ทรัพย์สินสนับสนุนพันธกิจพระเยซูเจ้า

4. ผู้ที่ได้รับพระพรหรรษา ย่อมตอบแทนด้วยการรับใช้

สตรีเหล่านี้เคยได้รับการรักษาและปลดปล่อย เมื่อชีวิตได้รับการฟื้นฟู พวกเธอจึงมอบชีวิต เวลา และทรัพย์สินให้พันธกิจพระเจ้า

5. พระเยซูเจ้าทรงสร้างชุมชนที่ก้าวข้ามชนชั้น

มารีย์ชาวมักดาลามาจากเมืองริมทะเล ส่วนโยอันนาเป็นภรรยาของคูซา ผู้จัดการราชสำนักของกษัตริย์เฮโรด ขณะที่สุสanna แทบไม่มีข้อมูลเหลืออยู่เลย แต่ทุกคนมีที่ยืนเคียงข้างพระเยซูเจ้า

บทเทศน์และข้อคิดวันนี้: “คนธรรมดา ๆ ที่ไม่มีชื่อเสียง แต่ทำให้ชาวดีเดินทางได้”

ชายคนหนึ่งเข้ามาพบคุณพ่อเจ้าวัดหลังมิสซาแล้วพูดด้วยความภูมิใจว่า “คุณพ่อครับ ผมอยากทำงานใหญ่เพื่อพระเจ้า ถ้ามีงานสำคัญ งานที่คนมองเห็น งานที่ได้ขึ้นเวที ผมพร้อมเสมอครับ” คุณพ่อเจ้าวัดจึงตอบว่า “ดีมาก วันนี้วัดต้องการคนช่วยล้างห้องน้ำ” ชายคนนั้นเงยไปพักหนึ่ง แล้วตอบว่า “เอ่อ...ผมหมายถึงงานฝ่ายจิตครับคุณพ่อ!”

เราฟังแล้วอาจจะยิ่งไปเลย แต่บางครั้งเราก็เป็นเช่นนั้น เราอยากรับใช้พระเจ้า—ถ้างานนั้นมีคนเห็น เราอยากถวายเกียรติแด่พระเจ้า—ถ้ามีชื่อของเราติดอยู่ด้วย และเราอยากทำงานเบื้องหลัง—ตราบิตที่มีคนเชิญเราออกมาอยู่เบื้องหน้า!

แต่พระวรสารวันนี้กล่าวถึงคนกลุ่มหนึ่งซึ่งอยู่เบื้องหลังพันธกิจของพระเยซูเจ้า และหากปราศจากพวกเขา ชาวดีก็คงเดินทางไปตามเมืองและหมู่บ้านได้ยากยิ่ง

พระเยซูเจ้าไม่ได้รออยู่ในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์

นักบุญลูคาเริ่มว่า พระเยซูเจ้าเสด็จผ่านตามเมืองและหมู่บ้าน ทรงประกาศข่าวดีเรื่องพระอาณาจักรของพระเจ้า พระองค์ไม่ได้รอให้ประชาชนแต่งตัวเรียบร้อยแล้วมาหาพระองค์ พระองค์เสด็จไปหาพวกเขาในหมู่บ้าน บนถนน ในบ้าน และท่ามกลางความวุ่นวายของชีวิต นี่เป็นบทเรียนสำคัญสำหรับพระศาสนจักรปัจจุบัน โลกเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ผู้คนจำนวนมากไม่ได้เข้ามาในวัดอีกแล้ว บางคนห่างเหินจากความเชื่อ บางคนมีบาดแผลจากครอบครัว บางคนทำงานจนไม่มีเวลา บางคนกำลังค้นหาความหมายของชีวิตผ่านหน้าจอโทรศัพท์ หากพระศาสนจักรเอาแต่พูดว่า “ประตูวัดเปิดอยู่ ทำไมพวกเขาไม่เข้ามา?” เราอาจต้องฟังพระวรสารวันนี้อีกครั้ง เพราะพระเยซูเจ้าไม่ได้เพียงเปิดประตู แต่ทรงก้าวออกจากประตูและเสด็จไปตามเมืองและหมู่บ้าน พระศาสนจักรที่ซื่อสัตย์ต่อพระเยซูเจ้าจึงต้องถามว่า “วันนี้ผู้คนอยู่ที่ไหน?” “ใครกำลังถูกลืม?” “ใครไม่กล้าเดินเข้ามาในวัด?” “และเราจะนำชาวดีไปหาเขาอย่างไร?”

กลุ่มศิษย์ที่น่านมัสการใจ

นักบุญลูคาบอกว่า อัครสาวกสิบสองคนอยู่กับพระเยซูเจ้า ข้อนี้เราไม่แปลกใจ แต่แล้วท่านกลับเอ่ยชื่อสตรี ได้แก่ มารีย์ชาวมักดาลา โยอันนา สุกันนา และสตรีอีกหลาย

คนในโลกยุคนั้น การที่สตรีกลุ่มหนึ่งเดินทางติดตามอาจารย์ทางศาสนาอย่างเปิดเผย ถือเป็นภาพที่โดดเด่นมาก พระเยซูเจ้าไม่ได้มองสตรีเป็นเพียงผู้รับความช่วยเหลือ แต่ทรงยอมรับพวกเธอเป็นศิษย์และผู้ร่วมพันธกิจ

เราควรระวังความเข้าใจผิดเกี่ยวกับมารีย์ชาวมักดาลา พระคัมภีร์ไม่ได้บอกว่าเธอเป็นหญิงโสเภณี ลูกากล่าวเพียงว่าพระเยซูเจ้าทรงขับปีศาจเจ็ดตนออกจากเธอ เลขเจ็ดอาจสื่อถึงความทุกข์หรือการถูกรบกวนอย่างรุนแรง เธอเป็นผู้หญิงที่พระเจ้าทรงกอบกู้ชีวิตอย่างลึกซึ้ง และต่อมาเธอจะกลายเป็นพยานคนสำคัญต่อการสิ้นพระชนม์ การฝังพระศพ และการกลับคืนพระชนมชีพของพระเยซูเจ้า

ส่วนโยอันน่ายิ่งน่าสนใจ เธอเป็นภรรยาของคูซา ผู้จัดการราชสำนักของเฮโรด กล่าวง่าย ๆ คือ เธอเป็นคนที่อยู่ใกล้ศูนย์กลางอำนาจ แต่กลับเลือกนำทรัพย์สินมาสนับสนุนพระเยซูเจ้า ผู้ซึ่งประกาศพระอาณาจักรที่ไม่เหมือนอาณาจักรของเฮโรดเลย

ภายในกลุ่มเดียวกันจึงมีทั้งชาวมักดาลา ผู้มาจากสังคมทั่วไป โยอันนาจากราชสำนัก และสุสันนาซึ่งเราแทบไม่รู้อะไรเกี่ยวกับเธอเลย พระเยซูเจ้าทรงนำคนประวัติต่าง ๆ กัน แตกต่างทางฐานะ และแตกต่างบาดแผลชีวิตให้มาเดินร่วมทางเดียวกัน

นี่แหละคือภาพของพระศาสนจักร ไม่ใช่ชุมชนของคนเหมือนกันทุกอย่าง แต่เป็นชุมชนของคนแตกต่างกันซึ่งมีพระเยซูคริสตเจ้าเป็นศูนย์กลาง

“ใช้ทรัพย์สินของตนช่วยเหลือ”

ประโยคสุดท้ายของพระวรสารสำคัญมาก สตรีเหล่านี้ “ใช้ทรัพย์สินของตนช่วยเหลือพระเยซูเจ้าและบรรดาศิษย์”

พระเยซูเจ้าทรงประกาศข่าวดี แต่ต้องมีคนจัดหาอาหาร

พระเยซูเจ้าทรงรักษาคนเจ็บ แต่ต้องมีคนเตรียมที่พัก

พระเยซูเจ้าทรงเดินทาง แต่ต้องมีคนช่วยค่าใช้จ่าย

อัครสาวกออกไปประกาศ แต่ต้องมีคนคอยสนับสนุนอยู่เบื้องหลัง

พันธกิจฝ่ายจิตไม่ได้ลอยอยู่กลางอากาศ แต่ต้องอาศัยมือ เวลา ความสามารถ และทรัพย์สินของมนุษย์

เราอาจไม่ได้เทศน์บนธรรมาสน์ แต่เป็นคนจัดดอกไม้หน้าแท่น
 เราอาจไม่ได้ร้องเพลงในคณะนักขับ แต่ช่วยดูแลเครื่องเสียง
 เราอาจไม่ได้ออกไปเยี่ยมผู้ป่วย แต่เป็นคนขับรถพาผู้อื่นไป
 เราอาจไม่มีเวลามาทำงานทุกวัน แต่ถวายปัจจัยให้วัดช่วยเหลือคนยากจน
 เราอาจไม่เคยปรากฏในรูปถ่าย แต่ภาวนาให้ผู้ทำงานอภิบาลทุกคืน

พระเจ้าทรงเห็นทั้งหมด

วันนี้พระวรสารไม่ได้เอ่ยชื่ออัครสาวกสิบสองคนในตอนนี้อย่างที่คุ้นเคย แต่กลับบันทึกชื่อมารีย์ โยอันนา และสุสันนา ราวกับพระเจ้าต้องการบอกเราว่า “มนุษย์อาจไม่รู้ว่ามีใครอยู่เบื้องหลัง แต่พระเจ้าทรงรู้จักชื่อของเขา”

อยากเล่าสู่กันฟัง

ปลายศตวรรษที่ 19 มีสตรีอเมริกันผู้มั่งคั่งคนหนึ่งชื่อ แคทเธอริน เดริกเซล เธอเห็นความทุกข์ยากและการถูกเลือกปฏิบัติที่ชนพื้นเมืองอเมริกันและชาวอเมริกันเชื้อสายแอฟริกันต้องเผชิญความทุกข์และถูกทอดทิ้ง เธอจึงเข้าเฝ้าสมเด็จพระสันตะปาปาเลโอที่ 13 และทูลขอให้พระองค์ส่งมิชชันนารีไปช่วยคนเหล่านั้น เธอคิดว่าพระสันตะปาปาจะตรัสว่า “เป็นความคิดที่ดี เราจะส่งคนไป” แต่พระองค์กลับตรัสถามเธอว่า “ทำไมคุณไม่เป็นมิชชันนารีเสียเอง?”

นี่คือจุดหนึ่งของชีวิตเธอ แคทเธอรินไปกรุงโรมเพื่อเสนอว่า “พระศาสนจักรควรส่งใครสักคนไป” แต่พระเจ้าทรงตอบว่า “คนคนนั้นคือเธอ” เธอจึงละทิ้งชีวิตที่สะดวกสบายก่อตั้ง “คณะภคินีแห่งศีลมหาสนิท” ใช้ทรัพย์สินมรดกสนับสนุนโรงเรียนและพันธกิจเพื่อผู้ถูกเหยียดผิว เธอกับคณะได้ช่วยก่อตั้งโรงเรียนหลายสิบแห่ง รวมทั้งมหาวิทยาลัยเซเวียร์แห่งลุยเซียนา และต่อมาเธอได้รับการประกาศเป็นนักบุญ

ตอนแรกเธอคิดว่าการรับใช้คือ “การให้เงินเพื่อส่งคนอื่นไป” แต่พระเจ้าทรงชวนให้เธอค้นพบว่า การรับใช้ที่แท้จริงคือ “ฉันจะไปด้วย และจะมอบทั้งทรัพย์สินและชีวิตของฉันเอง”

พระศาสนจักรต้องไม่ลืมผู้ใดเลยไว้เบื้องหลัง

พระวรสารวันนี้ยังท้าทายพระศาสนจักรให้เห็นคุณค่าของสตรีอย่างจริงจัง ไม่ใช่เพียงขอบคุณที่ช่วยงาน แต่ต้องรับฟังปรีชาญาณ ประสบการณ์ ความเชื่อ และเสียงของพวกเธอด้วย ในหลายชุมชน หากวันหนึ่งสตรีหยุดทำงาน วัดอาจแทบหยุดเคลื่อนไหว เพราะพวกเธอสอนคำสอน ดูแลคนป่วย เตรียมพิธีกรรม ช่วยคนยากจน บริหารงาน ประสานชุมชน ภาวนา และถ่ายทอดความเชื่อในครอบครัว แต่ไม่ใช่เฉพาะสตรีเท่านั้น พระวรสารเชิญเราให้มองเห็นทุกคนที่ทำงานโดยไม่มีแสงส่องถึงบุคคลเหล่านี้ คนทำความสะอาด คนเฝ้าประตู คนจัดเก้าอี้ คนดูแลผู้สูงอายุ ผู้บริจาคโดยไม่ออกนาม และผู้ที่ภาวนาเงียบ ๆ

โลกทุกวันนี้ให้คุณค่าแก่ผู้ที่มีผู้ติดตามจำนวนมาก กดไลค์ กดแชร์ แต่พระเยซูเจ้าทรงให้คุณค่าแก่ผู้ที่ “ติดตามพระองค์” อย่างซื่อสัตย์ ชาวโลกถามว่า “มีคนเห็นฉันกี่คน?” พระวรสารถามว่า “ฉันช่วยให้คนเห็นพระเยซูเจ้ากี่คน?”

พระพรที่ได้รับต้องกลายเป็นการรับใช้

สตรีเหล่านี้เคยได้รับการรักษาจากพระเยซูเจ้า แล้วจึงใช้สิ่งที่ตนมีรับใช้พระองค์ นี่คือลำดับของชีวิตคริสตชน

พระเยซูเจ้าทรงสัมผัสเรา—เราจึงไปสัมผัสชีวิตผู้อื่น

พระองค์ทรงให้อภัยเรา—เราจึงให้อภัย

พระองค์ทรงเลี้ยงดูเรา—เราจึงแบ่งปัน

พระองค์ทรงรักษาเรา—เราจึงช่วยเยียวยาผู้มีบาดแผล

ถ้าเราได้รับพระพรพรหมานมาก แต่ไม่เคยรับใช้ใคร พระพรพรหมานั้นก็เหมือนน้ำที่ถูกรับไว้จนเน่าเสีย แต่เมื่อพระพรไหลผ่านเราไปสู่ผู้อื่น พระพรนั้นกลายเป็นสายน้ำแห่งชีวิต วันนี้เราอาจถามตนเองว่า “ฉันได้รับอะไรจากพระเจ้า?” “และสิ่งที่ได้รับนั้นกำลังกลายเป็นพระพรแก่ใครบ้าง?” อย่าพูดว่า “ฉันไม่มีความสามารถ” มารีย์ มักดาลาเน่าได้มอบประสบการณ์ชีวิตที่ได้รับการเยียวยา, โยอห์นนามอบทรัพย์สินและสายสัมพันธ์สู่สันนามอบสิ่งที่เธอมี แม้ประวัติศาสตร์แทบไม่บอกว่าเป็นอะไร

พระเจ้าไม่ได้ถามว่าเรามีเหมือนคนอื่นหรือไม่ พระองค์ถามว่า เรายินดีมอบสิ่งที่เรามีหรือไม่

คนบางคนเป็นผู้ประกาศข่าวดีด้วยเสียงพูด บางคนประกาศด้วยมือที่รับใช้
 บางคนประกาศด้วยทรัพย์สินที่แบ่งปัน และบางคนประกาศด้วยความเชื่อสัตย์ที่ไม่มีใคร
 มองเห็น แต่ทั้งหมดเป็นผู้ร่วมพันธกิจเดียวกัน เมื่อชาวโลกถามว่า “ใครเป็นคนสำคัญ
 ที่สุด?” พระเยซูเจ้าอาจทรงชี้ไปยังคนที่กำลังเก็บเก้าอ้อยหลังวัด, คุณแม่ที่กำลังสอนลูก
 สวดภาวนา, ผู้สูงอายุที่ภาวนาให้ชุมชนทุกคืน, หรือผู้บริจาคที่ไม่มีชื่อบนแผ่นป้าย แล้ว
 ตรัสว่า “หากไม่มีเขา ข่าวดีก็อาจเดินทางมาไม่ถึงที่นี่”

ขอให้เราอย่าเพียงชื่นชมมารีย์ มักดาเลนา โยอห์นนา และสุสัณนา แต่จงเป็นเหมือนพวก
 เธอ—ผู้ได้รับพระพรพรทานแล้วเปลี่ยนพระพรพรทานนั้นให้เป็นการรับใช้
 เพราะในพระอาณาจักรของพระเจ้า ไม่มีงานใดเล็กน้อยไปเมื่อทำด้วยความรัก
 ไม่มีผู้รับใช้คนใดถูกลืม และไม่มีความดีใดๆที่พระเจ้าทอดพระเนตรไม่เห็น
 อาแมน

วิษณุ ธัญญอนันต์ เจ้าอาวาสวัดเซนตจ้อห์น ลาดพร้าว กรุงเทพฯ